

ČENĚK PEKAŘ

ZASTŘEL

MĚ

ZASTŘEL MĚ

a pak já Tebe

Čeněk Pekař
2019

Velký dík za vznik této mé čtvrté sbírky veršů, které všechny přišly na svět v období září 2018 – srpen 2019, patří Dáše (za její roli gramatického korektora a vrby, jež mě s neutuchající energií, když jsem k psaní už jen těžko hledal síly, dokázala motivovat).

ZASTŘEL MĚ A PAK JÁ TEBE

Ve slovech, větách,
stejně v citech
Jen maskujem svá dramata

Jsme v celku stejní,
Bity v bytech,
Jako ta čínská prasata

Malá, živá, dovádívá,
Však jak nabere kondici
Přijde změna v naší tváři,
Od pohody na líci...

K honbě za vším
Co dá se honit...

... jsme péro
...i tlak tlačící

... jsme ingot
jež se v peci taví,
... jsme bolest
co chlast nezastaví,
... jsme láskou
k sobě...
k tobě...
v téhle zvláštní ranní době

kdy stání nikdo nedocení,
že nevyhynem po přeslici

vždyť jsme jen pyšní válečníci,
svůj vlastní profit jenom zřící

... jsme stopa růže na zadnici
... jsme slepci, kteří nezalící

Jsme v jedné velké zpovědnici

dva myslivci

dva zajíci

já a vy

3x SLO(Á)VA

Má slova jsou jen lístky z kina,
když plátnem běží kokotina
a děj jak mlha leží v duši
mé srdce smělé - dobře tuší...

Dokud si v rytmu tamtam bije
kostýmy k rolím život šije,
že na něj zase spadne vina
děj další...
po něm kocovina...

Nemáte dost?
To bude psina...

Jdu zkusit štěstí do Karlína
na muzikál či operetu,
jak tohle dám ... ?
Závíslák slovní
co nudou křičí u baletu

Kde máte slova?

K d e m á t e SLOVA ... ?
Slova - Slova - 3x znova
... i s jinotaji

Kdy duše jhne - ledy tají

A potom náhle, tiše zazní
ta myšlenka i stíny jasní

Pak celý svět pochopí větu

„Vše záleží jen na libretu“

Vždyť...
všechna síla... jsou jen slova

Slova - Slova a 3x znova

ZHASNI!

Sál se prázdní...
Opona už je chvíli dole
Všichni jsou zase v jednom kole

Jen já tu sedím v první řadě
slzy stékají mi k bradě

a teď už chápu, proč má žena

je moje Máří Magdaléna

CO KDYŽ JSEM ILUZÍ?

„Pochybování je počátek moudrosti.“

René Descartes

co...

zatahli závěsy, po celém domě
plíživé šero se jak živé šíří,
stíny jsou medúzy, lezou si pro mě
žahavé úsměvy, v plné své šíři

když...

poslední z jablek na prvotním stromě
zahradník s věkem dočesal časem,
nyní jen čeká a tváří se skromně
až vše se uvolní, co projde kvasem

jsem...

bdělé vědomí všech žití počátků
na špulky od bytí usedá strach,
nemusíš platit, jen musíš mít na splátku,
v každém z nás skrývá se úkladný vrah
iluzí...

vzdálena, jeví se naděje
slunce, že pronikne v pohřební komoru,
komu ta temnota, komu, že prospěje

poslední večere na stole z mramoru

otazník...

na konci poslední z otázek

světe, co divíš se, já se jen lek'

život mě ve smyčkách škrtí jak provázek

utáhl smyčku...

já povstal jsem v klek...

V DOBĚ SUCHA

Jsi něčím jiná
Vrostlá do kamene
Kalená žárem
Probdělých nocí
Broušený démant

V koruně z trní...

.

Padla jsi k nohám
V chladnoucím žhnutí
Beru tě do dlaní
V příjemném pnutí

Dva kameny v sobě

Dva požáry v době

Sucha...

V TŘESU VÍRA NESKOMÍRÁ

stále mi trocha klidu schází,
jsem zajíc, který běží mlázím,
a včelky sviští nad mou hlavou

já běžím, co mi síly stačí
však, co já vím?
co když jen kráčím?

jak vlastně vím já...
co se děje?!
v záškubech škubů se tělo chvěje

a duše? - co s ní?
je ti k čemu?

na každém kříži umučenu
přibitou k tělu v holé větě
nač duši?
v tomhle křivém světě?

Zapomeň na ni! - Kdo tě nese?
na zádech svých v temnotě času
proč věříš stále tomu hlasu,

umí jen radit, kterou trasou,
nejdelší cestou - prý za spásou,
však těžké je mít pevnou víru

je těžké prchnout z jeho moci

je těžké držet hlavu vzhůru
je lehké spadnout do závěje
je těžké nekryt, když se kryje
je lehké skočit dolů z kůru
je těžké psát jen pro cenzuru

Někdo z vás už možná tuší
proč dobré je mít v těle duši

byť
jisté mám, že zbylé bytí
užiju v třesu do dožití
tak s pevnou vírou v duši ve mně
bude to hračka...

... možná

... zřejmě

DKK

Za rytmu deště
Ty křičíš ještě
Ještě si jednou smočíme?
Úplně nazi
V lásce dva vrazi
Smutně tu spolu tančíme.
Na plátně kina
Koho že vina

Děkuji! – Klapka! – Končíme?

HRAJEME SPOLU KAŽDÝ SÁM

Zatímco se v skrytu
Oddáváš svým citům
Tvé pocity a přání
Jež nejsou nic než zdáním
Ti běží volně myslí
A ty jen v noře syslí

Ležíš sám

Každý máme svoje
Kostýmy a kroje
V nichž na jevišti světa
Od jinocha po kmeta
Své role skvěle hrajem
Na pouti vnitřním krajem

Každý sám

SÁM SOBĚ

Stále mín slov
mám touhu říci
Už žádné věty vedlejší
Leštím své zbraně

(jelenicí)

Nasliním prsty...
Sfouknu svíci...

(sám sobě)

Jen tak pro radost

MYLNÉ FIKCE

byť není nic,
čeho se zmocnit,
... co uchvátit,
... co uštvat lehce,
ulpívá na nás
zlo každé doby
a touhy vlastnit
vzdát se nechcem

pěstujem v sobě
mylné fikce
jak v parném létě
by padal sníh
a naše image,
ta role lovce,
vzplane pak snadno
jako líh

nemáme problém
v žádné době
se k záři ohňů
uchýlit
znásilnit robě
i vážnost světce
a Magna chartou zapálit

NA ŠACHOVNICI

Nad ránem,
kdy spát...

už nejde lehce,
posměchem netrpí,
kdo trpně v noci spal,
kdo svíral v křeči
pěst - v ní pěšce
a kůň ve stáji,
smutný ržál

Na polích světa,
černá s bílou...

zdánlivě tvoří
živý pár,
zdánlivost klame
pohledem z věže
ležící střelec
za ním jen

král

VEČERNÍ AVATAR

*Propoj svá nervová vlákna s mými,
prociť mé touhy, prožij mé stíny,
splyň se mnou v jednu bytost
dnes večer
Bude příležitost?*

já těším se na další sloku
(v)tu ránu po ráně do rozkroku
zamírím vzhůru nad oblaka
za chlapcem co tam pouští draka

chrlicí oheň lásky k tobě
žití je voda - světlo v hrobě
já žízeň mám ...

... já žízeň mám ...
já ji mám v každé době

(k sobě)

ZBLOUDILCI

Na mostě Karlově, stejně
jak na jiných
Občas zní dávný smích
Těch mrtvých, nevinných

To duše zbloudilců od konce ke konci
Putují bezčasím jako ti šílenci

Zbaveni iluzí o mostu proměny
Status Quo zůstává
pro všechny neměnný

Náměstím Karlovým
pomalu táhne dav,
teče skrz jak voda, hučí jako splav

Emauzským opatstvím
postavy v kápi jdou
Srovnání ve víře, hříchy,
že neprojdou

Srovnávat v zástupy
z důvodů bezbřehých

Nepáchne nic hůře,
než těla nevěrných

Příchodem opata dav chvíli ztiší hlas
Však oheň v hranici
zažehne znovu v kvas

Mastný a slizký dým,
jak by byl z černých per
Chytá se na tělo, dav slepí jako tér

Když tělo bez duše
smaží se v plameni
Dav s hrůzou přihlíží

to lidské zmatení

VYPOUŠTÍM...

Když motýl svými křídly mávne
Jako by tajfun s uragánem
Spojily svoje síly schválně
Nic nedaří se!
Všechno marně!

..

Není zde přímé úměrnosti
Každý svou straku někdy hostí
Každého občas svět jen pere
Ten pták si všechno co chce, bere

..

Roztáhnu ruce pouštím strasti
Otvírám klece - ptáky v pasti
Vypouštím Džina z jeho láhve
Na vše se dívá z kříže Jahve

..

Lidé jen zřídka mluví s bohy
Byť k tomu mají jisté vlohy
Vědí vždy přesně jakže na to
Umýt mu nohy?
Tak jen na to

CHTĚL BYCH BÝT BARDEM

Mám naposledy šanci
Jak vyzvat život k tanci
Jak podat mu své rámě
Té pyšné staré dámě
Provést ji po parketu
Do ucha šeptat větu

Mám tě rád.
Vždyť každá lidská bytost
Má čas od času lítost
Kdy zkoumá svoje činy
pak náhle bez příčiny
Má tendenci se trestat
a neví jak s tím přestat,

Akorát
Však život má rád změny
Neplatí na něj steny
Vždyť co se hýbe, žije
Kdo leží – pustne, hnije
V mém vědomí je pravda
Toužím ti dělat barda

Ty mě ne